

Es un fet habitual en música dir que es té oïda relativa o bé oïda absoluta, i la diferència s'estableix exclusivament per una raó: qui té oïda absoluta és capaç de donar el nom exacte de les notes musicals just quan sonen. És a dir, hi ha una resposta immediata, precisa i que no demana una referència prèvia. Posem-ne un exemple: el color turquesa. Una persona amb "oïda" absoluta diria tot seguit, "turquesa"; una persona amb "oïda" relativa necessitaria tenir al costat un verd o un blau per comparar-ho i després dir: "turquesa". Així doncs, el procés és més llarg, però amb un bon entrenament auditiu la resposta és la mateixa.

És innegable que hi ha un avantatge entre un tipus d'oïda i l'altre i que per als qui es dediquin a la transcripció musical, a la improvisació o a la direcció els serà una eina molt útil perquè els facilitarà alguns aspectes de la professió. Però és rotundament falsa i incerta la relació que s'ha instal·lat, a nivell general, que tenir oïda absoluta significa tenir una millor oïda musical que tenir una oïda relativa. És el mateix que si creguéssim que simplement per fer 2,10 m d'alçada un jugador ja és més bon jugador de bàsquet que el

d'1,95 m. Òbviament, costarà més de fer un tap al primer que no al segon, però també cal valorar-ne la posició dins la pista, el nombre de punts per partit, les passades, les faltes comeses, les lesions, els entrenaments, la visió de joc i la capacitat per jugar en equip. Les habilitats de l'oïda musical, igual que les esportives, depenen de més factors més enllà de la tipologia física, ja que hi entren en joc qualitats psicològiques i socioculturals de les quals també depenen els resultats.

En assimilar que qui té oïda absoluta té una més bona oïda musical, implícitament estem dient que gaudeix d'una percepció auditiva millor, però això no es pot determinar només tenint

**NI L'OÏDA MUSICAL
ABSOLUTA ÉS TOTAL
NI L'OÏDA MUSICAL
RELATIVA ESTÀ
MANCADA DE
CAPACITATS**

**QUE L'OÏDA ABSOLUTA ÉS MOLT MILLOR QUE NO
PAS L'OÏDA RELATIVA ÉS UNA ALTRA D'AQUESTES
AFIRMACIONS QUE VAL LA PENA DESMITIFICAR.**

LA TEVA OÏDA E I LES TEVES CIRCUM

DESCOBREIX QUIN TIPUS D'OÏDA MUSICAL TENS

Aquest test t'ajudarà a conèixer una mica més quin tipus d'oïda musical tens i per què. Valora cada opció en cada pregunta de 0 a 10. La suma de tots els valors et donarà el resultat final global.

1. Valora els trets següents de la teva personalitat.

- a) Ordenat
- b) Responsable
- c) Curiós
- d) Metòdic

2. Avaluja la teva immersió musical als àmbits següents:

- a) A l'escola
- b) A l'institut
- c) A la universitat
- d) Al conservatori/ escola de música
- e) Amb la família
- f) Amb els amics
- g) Tu sol

3. Quina activitat és la que has fet més en la teva formació musical?

- a) Llegir música
- b) Escriure
- c) Transcriure
- d) Tocar *a solo*
- e) Tocar en grup
- f) Cantar *a solo*
- g) Cantar en grup
- h) Escoltar molta música diferent

4. Amb quina d'aquestes famílies has experimentat o has experimentat més temps?

- a) Corda
- b) Vent
- c) Plaques
- d) Membranes

5. Quin tipus d'oïda musical creus que tens? Com valores la teva memòria musical?

- a) Absoluta
- b) Absoluta amb error de semitò
- c) Absoluta instrumental
- d) Pseudoabsoluta
- e) Relativa amb Do mòbil
- f) Relativa

6. Quant creus que hauries de millorar en les paràmetres següents? (percepció implica: memoritzar i reconèixer, com llegir, escriure i transcriure).

- a) La percepció melòdica (notes musicals, textures, dinàmiques, instruments...)
- b) La percepció rítmica (compassos, *tempi*, fórmules rítmiques...)
- c) La percepció harmònica (tonalitat, modulacions, cadències...)
- d) La percepció d'elements estructurals i principis compositius (formes, èpoques, estils...)

RESULTATS

Per conèixer el resultat, suma els números de les preguntes 1 a 5 i de la xifra resultant, resta'n els números de la pregunta 6.

Entre 240 i 290 = impressionant
Entre 190 i 240 = excel·lent
Entre 140 i 190 = notable
Entre 90 i 140 = bé
Entre 40 i 90 = regular
Entre 0 i 40 = dolentot

TS TU
ASTÀNCIES

¿L'OÏDA ABSOLUTA NOMÉS ÉSTÉ DE NAIXEMENT?

➤ en compte el tret d'etiquetar altures amb gran rapidesa i precisió. És com si descrivíssim l'estat de salut d'una persona valorant-ne solament l'estatura i el pes. L'oïda musical forma part del sistema auditiu, que és un sentit i, com a tal, percep. Això significa que quan rep un senyal, l'interpreta i aquest procés està influenciat no només pel tipus d'oïda que es tingui, ja sigui relatiu i absolut, sinó també pels trets de la nostra personalitat i el moment concret que estiguem vivint. Per aquest motiu hi ha persones que tenen una oïda absoluta magnífica que els permet fer transcripcions i detectar errors en partitures amb molta rapidesa, però que tenen moltes dificultats per memoritzar un fragment o per llegir i entonar alguna cosa fora d'un context tonal. També hi ha persones amb oïda relativa que necessiten el triple de temps per fer una transcripció, però que són capaces de memoritzar llargs esquemes rítmics, com també fer unes lectures i entonacions transportades excel·lents. Ni l'oïda musical absoluta és total ni l'oïda musical relativa està mancada de capacitats. La teva oïda ets tu i les teves circumstàncies, i això sempre és variable.

QUÈ ÉS TENIR UNA BONA OÏDA MUSICAL

No solem ser gaire conscients del caire parcial i perjudicial d'aquesta relació que ha quedat establerta quan observem determinades habilitats entre els famosos –i en general molt mal enfocats– exercicis de dictat musical.

Aleshores, si tenir oïda absoluta no és tenir la millor oïda musical possible, què suposa tenir una bona oïda musical? Segons el meu parer, és tenir una oïda al més PRE-TO-RE possible: precisa, tolerant i resistent, al marge de si és absoluta o relativa, i admetent que variarà en el transcurs de la nostra vida. PREcisa: en la transcripció, a l'hora de detectar errors, en l'afinació, en l'entonació i la lectura a partir d'una referència mínima, concisa en la imitació d'una cosa que s'hagi escoltat prèviament. TOLerant: amb aquelles músiques que cal percebre d'una manera di-

El dubte sobre si l'oïda musical absoluta es fa o s'hi neix va quedar resolt ja fa temps. Els estudis verifiquen que és un tipus d'oïda amb el qual neixen algunes persones, no totes, però que exigeix una formació musical posterior, i primerenca,

perquè es desenvolupi plenament. Si no fos així, no se sabria si ho és o no. D'altra banda, l'oïda relativa pot assolir un nivell tan elevat en el reconeixement d'altures a partir de l'entrenament auditiu, que de vegades ens permet parlar d'una oïda musical pseudoabsoluta.

UNA BONA OÏDA MUSICAL ÉS UNA OÏDA AL MÉS PRECISA, TOLERANT I RESISTENT POSSIBLE

ferent perquè se surten dels estàndards d'afinació, trenquen els paràmetres melòdics, harmònics o rítmics que la nostra oïda està acostumada a analitzar; pacient amb aquelles músiques que no agraden, però que escoltar-les ens pot aportar un coneixement necessari per comprendre o bé llenguatges musicals o bé comportaments socials. RESistent: en les activi-

tats d'entrenament auditiu que reclamen concentració, com ara llegir, imitar, crear, recrear, completar, escriure o transcriure música; flexible en l'adaptació a contextos musicals diferents.👉